

KATALUNA ESPERANTISTO

Monata Esperanta Gazeto

JARO VII° : JAN.-FEBR. 1916

1-2

SOCIETOJ KAJ GRUPOJ ALIĜINTAJ AL LA
KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO AŬ
ABONINTAJ AL KATALUNA ESPERANTISTO

Almeria	Esperantista Grupo.	Almascenes de Mac Maray
Argentera	Esperanta Tarragon-Provinca Ligo.	
Bahia Blanca (R. Argentina).	Ateneo Esperantista	Patagones, 8
Banyoles	Esperanto Amikaro.	Café del Comerç
Baracaldo	Esperantista Grupo (<i>El Baska Esp. Fed.</i>)	
Barbarà del Vallès	Esperanta Nesto	
Barcelona	Barcelona Stelo	Marquès del Duero, 88
»	Ĉiam Antaŭen	Poblet, 25
»	Esperanta Fako C. A. de D.	Rambla Santa Mònica, 25
»	Esperanto kaj Patrujo.	Sant Simplicí, 6
»	Fervojista Stelo	Princesa, 50, pral.
»	La Rondo	Provença, 156
»	Libera Stelo	Muntanya, 61
»	Nova Sento	Enna, 151
»	Semo (A. E. P.).	Carme, 30
»	Supren	
»	Universala Frateco.	
»	Inst. por vulgarigo de l' Esp. Gaz.	Peu de la Creu, 10
»	Unió Catalanista	Canada, 14, pral.
Bilbao.	Esperantista Grupo (<i>El Baska Esp. Fed.</i>)	
Buenos Aires (R. Argentina).	Esperantista Grupo Socialista (<i>El Baska Esp. Fed.</i>)	
Calafell	Casal Catalá	S. Juan, 782
Casà de la Selva	Laboro kaj Kulturo	Pon, 2
Falset	Lernejo kaj Manĝejo	
Girona	Priorata Stelo	
»	Ĝerona Espero	Cambra de Comerç
»	Studenta Juneco	Seminari
La Arboleda.	Esperantista Grupo (<i>El Baska Esp. Fed.</i>)	
Manlleu	Esperantista Amikeco	Pont, 38
Martorell	Martorelĵa Stelo.	Independencia, 6
Mieras.	Esperanta Fervoro	
Molins de Rei	Stelanoj	Sant Miquel 14
Mollet.	Vojantaŭen	Soc. La Aliança
Moskvo (Rusujo)	Esperantista Societo	Lubjanskij pr., 3
Murcia	Esperantista Grupo	Sociedad, 14
Olot	Olota Stelo	Biblioteca Popular
Palafrugell	Paco kaj Amo	Unió, 2
Palma de Mallorca.	Esperantista Klubo	Misión, 5, 1 ^o
Reus	Nova Semo	Major, 15
Rubí	Esperanta Barĝono.	
Sabadell	«Aplèch» Esperanta Grupo	Via Massagué, 55
»	Esperanta Semo.	
»	Frateco	Caymó, 32
Sant Feliu de Guixols.	Monta Grupeto	
Sant Llorenç Savall	Homara Fratigilo	Serrallonga, 8
Sant Vicens de Torelló	Esperanta Idealo	
Santa Coloma de Farnés.	Kamparo	
Sta. Perpèta de la Moguda.	Esperantista Grupo	Económica de A. del País
Sevilla.	Tarragono Esperanta	Sant Agustí, 4, 2 ^a
Tarragona	Lumon.	Nord, 26
Terrassa	Nova Harmonio.	Nou, 74
Torelló	Frateco	Dr. Murillo, 12
Vendrell	Flugila Penso	
Ventalló	Vika Esperantistaro	Argenter, 9
Vich	Laboro Esperanta	Sant Antoni, 1 i 3
Vilanova i Geltrú		

Nia devizo: *Mare estas gataro*

KATALUNA ESPERANTISTO

OFICIALA ORGANO DE

Katalana Esperantista Federacio

KAJ DE Baska Esperanta Federacio

Redakcio kaj Administracio:

Palla, 8, principal : Barcelona

EN LA NOMO DE LA KATALUNA ES-
PERANTISTA FEDERACIO NI PREZEN-
TAS AL LA TUTA ESPERANTISTARO
SINCERAJN BONDEZIROJN POR JA-
RO 1916. ♦ NI SENDAS APARTAN KORAN
SALUTON AL LA BASKA ESPERANTA
FEDERACIO KAJ AL ĈIUJ GRUPOJ
NOVEVENINTAJ AL NI PARTOPRENI
EN LA KOMUNA TASKO. ♦ KE TIU ĈI
REKOMPENCU ĈIUJN PER FRUKT-
ABUNDA RIKOLTADO! — LA KOMITATO

Hispana Esperantista Konfederacio

Ni ĵus preteriris sur la sojlo de nova jaro en ĝian malluman internon. Ni rigardas en ĝin, kvazaŭ en la faŭkon de monstro, kaj ni ankore sentas la deziron, ke ĝi ne enprenu nin kaj ke ĝi forlasu la gefratojn, kiujn ĝi katenas per terura militado. Se ni estas senpovaj liberigi ilin el la monstraj ungegoj, ni tamen konscias, ke ni povas labori por eviti rean similan teruron, kaj ni tion faras kun optimisma kredo, ke la diskonigo de helpa lingvo kontribuos potence, iom post iom elradikigi interhomajn malamojn.

Ni estas certaj pri nia venko, tamen neesperante ĝin tuja, ĉar ni konscias, kiel malfacile estas ĝispenetri al la profundo de homa koro. Sed kvazaŭ *guto malgranda konstante frapanta*, ni klopodas porti la semon de nia ideo tra la ŝtono ilin kovranta al, unu post alia, ĉiuj bonaj koroj. Tia estas la tasko, kiun fiksas al si la ĵus naskita HISPANA ESPERANTISTA KONFEDERACIO, ĉar ĝi estas la tasko, por kiu laboris kaj laboras la federacioj en konfederacio kunagantaj.

Ni memoras, amikoj, la diskutojn kaj senfruktajn disputojn antaŭ la starigo de nia KATALUNA FEDERACIO, kiuj alportis nenium rezultaton. Ni memoras, ke malmulte da samideanoj (5 grupoj kaj 50 privatuloj), malestimante admonojn senkuraĝajn, suspektojn kaj rivalaĵojn, kunigis sin kaj promesis antaŭenpuŝi sian projekton starigi tiun Federacion, kiun multaj eĉ ne komprenis utila. Kaj ni memoras, ke la entuziasmo de tiuj unuaj revolvoj ame altiris al ili la ceterajn grupojn kaj izolitajn esperantistojn, kiuj deobligis la nombron de la komencintoj. Ni konstatas nun, kiam ni komencas vivi nian sepan jaron, ke nur danke al tiu kunigo de la entuziasmo ĉies sub la federacia ŝirmaĵo, iom post iom, per konstanta agado, ame daŭrigata, floras inter ni nia lingvo, se ne laŭmezure de nia deziro, almenaŭ sufiĉe kontentige por nia peno.

Oni komprenos pro tio, kial la katalunaj kaj baskaj samideanoj bedaŭras, ke en la unua momento de kreado, kiam sindonemo valorigas tre alte ĉian helpon, aliaj enlandaj organizaĵoj tenis sin flanke de la starigo de Konfederacio, kiun certe ili poste, eble tuj, helpos, eble jam nun helpas, simile tiel, kiel okazis ĉe la fondo de la KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO.

Se niaj vortoj ne sukcesis allogi vin, amikoj karaj, kredantaj nin sur erara vojo, ni klopedos, ke niaj agoj vin aligu al ni, kaj ni estas ja certaj, ke ĉiuj hispanlandaj esperantistoj venos fine plilarĝigi niajn vicojn, kiam ili estos konstatintaj, ke nia komuna laborado estas fruktoporta.

Taŭgu tio ĉi por respondo sincera al la bedaŭrinda voko, per cirkulero (Decembro 1915) farita de la Komitato de *Hispana Societo* *p. p. E.* kiu montras, kiom ruiniĝis tiu sur malfortika fundamento starigita organizaĵo, kies diŝfalo ja ne montras, ke nia ideo ĉe ni pereis, sed ke la samideanoj irintaj sub la gvido de *Hispana Societo* senvoje erarvaginte laciĝis, ne trovante en tiu asocio fonton kapablan kvietigi ilian soifon de idealo. La Komitato de *Hispana Societo* timas, ke eble ĝiaj anoj kaj tiuj de KONFEDERACIO povus malamike kondukti inter si: ni ne estas kapablaj konscii, kial oni povas tion timi.

Apud neĵuna, sekiĝinta arbo, ekstaris sukoplana arbeto, kiu etendas al la suno siajn novajn branĉetojn. Kia ĝojo por la arbeto se ĝi vidus ĉe foliigo, ke la seka arbo ankaŭ rejuniĝas kaj kovras sin per verdanta foliaro! Kiel karese ili interplektus siajn branĉarojn! — Sed, ve, ke la malforta arbo velkis, kaj oni ne povas esperi, ke ĝi rejuniĝos!

Samideanoj, amikoj, fratoj, kiuj ŝirmis vin kontraŭ la indiferteco sub la foliaro de l' neĵuna arbo: se tiu ĉi jam ne ombrodonas al vi, venu al la heleverda nova foliaro de la juna arbeto, kiu ame, dorlote kovros vin per sia foliaro. Ne timu: Frateco nin forgesigos ĉiam pri malnoblaj malamoj.

Esperantistoj de la tuta Hispanlando: la HISPANA ESPERANTISTA KONFEDERACIO malfermas, etendas al vi siajn junajn brakojn. Revekiĝu, ke por la unua fojo, okazos en tiu ĉi jaro tutlanda Kongreso, kie ni ĉiuj havos okazon unuritime, harmonie, batigi niajn korojn.

JOSEF GRAU

Niaj nunjaraj Kongresoj

VII^a Kongreso de Kataluna Esperantista Federacio

I^a Kongreso de Hispana Esperantista Konfederacio

RORPASIĝIS apenaŭ kvin tagoj post nia Kongreso en Vilanova, kiam la Komitato de la K. E. F. jam ricevis esperoplenan komunikon de niaj samideanoj el Reus, per kiu ili sciigis pri la starigo de la kongresa organiza komitato kaj pri la komenciĝo de la prepara laboro.

La Organiza Komitato konsistas el la estimindaj, bone konataj samideanoj, S-roj Enric Aguadé Parés, *Prezidanto*; Josep Domènech Alberich, *Vicprezidanto*; Francesc Simó Rom, *Financisto*. Ĉirkaŭ ili la tuta samideanaro de grupo *Nova Semo* klopodas al la sukceso de niaj festoj.

La grava enurba societo «Centre de Lectura» proponis al la Organiza Komitato sian socian loĝejon, kiu entenas krom belaj salonoj ankaŭ vastan teatron, kie la Internaciaj Floraj Ludoj havos decan lokon. La helpo efika de la nomita societo havas tre altan valoron, ĉar ĝi altiros al ni la tutan loĝantaron de Reus. Ankaŭ aliaj asocioj promesis sian helpon al la laboro de la Organiza Komitato.

La tri enurbaj ĵurnaloj *Foment*, *Diario de Reus* kaj *Las Circunstancias* malfermis kongresan rubrikon, per kiu la O. K. sciigos pri la irado de la preparaj laboroj.

La dato de la Kongresoj estas fiksita por la 11, 12 kaj 13 de Junio nunjara; tio estas, por la Pentekostaj festoj. La situacio de la kongresurbo apud ĉefa relvojo rekte kondukanta al Zaragoza kaj Madrid; facile alirebla, tra Tarragona, de la samideanoj el Valencia kaj Murcia, kaj la oportuna dato de la Kongresoj, esperigas, ke la hispanaj samideanoj, kiuj plejmulte ne konas per propra sperto, kiom kuragiĝas la ĉeesto en Kongreso, volos amase partopreni en la I^a Kongreso de la HISPANA KONFEDERACIO, kiu okazos la nunan jaron kune kun la VII^a de nia K. E. F., kio, ni pensas, povas garantii pri la allogo kaj hela sukceso de la tutlanda kongreso por la unua fojo okazonta en Hispanujo, kiun certe sekvos aliaj samsukcesaj pro la zorgo de la *Baska Esperanta Federacio* kaj de la ceteraj enlandaj federacioj.

La Honora Komitato de la Kongresoj, de kies anoj la O. K. ricevis tre favorajn leterojn, konsistas el la jenaj ekscelencaj sinjoroj sub la prezido de lia Moŝto la Reĝo de Hispanujo. Certe multaj el ili persone ĉeestos la kongresajn solenojn kaj ni tial havos okazon montri al ili kun kia entuziasmo ni laboras por nia bela ideo. Samideanoj : promesu al vi mem, jam nun, ke vi iros refreŝigi vian kuraĝon ĉe la VII^a Kongreso de K. E. F. kaj I^a de H. E. K.

HONORA KOMITATO

Lia Reĝa Moŝto Alfonso XIII, *prezidanto*.

Lia Ekscelenca Moŝto la Ministro de Publika Instruado.

Lia Ekscelenca Moŝto Sinjoro Enric Prat de la Ribas, prezidanto de «Mancomunitat de Catalunya».

Lia Ekscelenca Moŝto la Civila Provincestro de Tarragona.

Lia Ekscelenca Moŝto Sinjoro Antolin López Peláez, Arĥiepiskopo de Tarragona.

Lia Moŝto Sinjoro Ramón Vidiella Balart, prezidanto de la Provinca Deputitaro de Tarragona.

Lia Moŝto Sinjoro Josep Balsells Cortada, senatano.

Lia Moŝto Sinjoro Josep Elías de Molins, senatano.

Lia Moŝto Sinjoro Eduard Calvet, senatano.

Lia Moŝto Sinjoro Josep Nicolau Sabater, parlamenta deputito.

Lia Moŝto Sinjoro Juliá Nougues Subirà, parlamenta deputito.

Lia Moŝto Sinjoro Antón de Veciana Llari, parlamenta deputito.

Lia Moŝto Sinjoro Miquel Alimbau Mingauell, provinca deputito.

Lia Moŝto Sinjoro Antón Borrell Sagrañes, provinca deputito.

Lia Moŝto Sinjoro Antón Estivill i de Llorach, provinca deputito.

Sinjoro Urbestro prezidanto de la Konstitucia Urbkonsilataro de Reus.

Sinjoro Jugisto de la Distrikto Reus.

Sinjora Moŝto Direktoro de la Generala Teknika Instituto de Reus

Sinjoro Kolonelo, Militista Ĉefo de Reus.

Reverenda Sinjoro Prioro de Reus.

Sinjoro Kapitano de la Civila Gvardio de Reus.

Sinjoro Prezidanto de «Centre de Lecturas» de Reus.

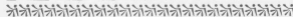
EN VENONTA NUMERO APEROS

S O P I R O J

ORIGINALE VERKITAJ VERSSEPOJ

DE S-RO ARTUR DOMÉNECH

PREMIITAJ EN LA V^o INTERNACIAJ FLORAJ LUDOJ

La Bajoneto¹

Devizo : Per aspera ad astra

ATENTU, ke ili ne falu!—kriis la maljunulo, kun akra, malbela voĉo. Kvazaŭ responde, el la amaso da armiloj falis bajoneto, longa malnova bajoneto, kaj la maljunulo faris salton malantaŭen.

— Atentu, diablou! — li rekriis, dum la alia ĵetis rigardon teren kaj ŝajnis duobligi la zorgojn, por ke aliaj armiloj ne falu.

La maljunulo kliniĝis kaj atente rigardis la armilon, kiu preskaŭ traboris lian piedon. — Ha, jen kial ĝi falis, — li diris kun malbela rido, kiu montris longan vicon da flavaj dentoj, sub la lumo de la lampo — la klango duontrancis la rimendon, kiu ĝin tenis, kaj la moveto, per kiu vi tremigis la amason, sufiĉis por tranĉigi la ceteron. Vi ĝin remetu en ĝian lokon.

La servisto prenis la bajoneton, ĝin rigardis, kaj kun ridaĉo duone nekredema, duone superstiĉa, li diris:

— Via Moŝto eraris, ĝi ne falis pro tio : ĉu vi ne vidis la numeron, kiun ĝi havas?

La maljunulo rigardis, kaj murmuris:

— Strange! Certe en la milito ne multaj bajonetoj havas saman numeron! 131313! Trifoje 13! Ha! se mi estus superstiĉema!

Sed la maniero, per kiu li diris tiujn ĉi vortojn montris, ke li ne estis plene certa ne esti tia.

En stranga subtera kelo, zorge kaŝata al ĉies okulo, havis lokon tiu ĉi interparolado.

Ĉirkaŭe bareloj de ĉiu formo flankumis la murojn, kaj en unu el ili tiu el la du interparolantoj, kiun ni nomis la servisto, zorge enmetis kesteton, ĵus plenigitan je tiuj samaj diverskvalitaj armiloj, kiuj formis grandan amason en la mezo de la kelo. La mastro, preskaŭ sesdekjara viro, forta tamen kaj vigla, marŝis tra la ĉambro, murmuretante nekompreneblajn vortojn kaj serĉante kaŝi ian malkvietecon, kiu tamen lin regis.

— Kion vi pensas, mastro? — diris la servisto, post longa, peniga

1. Premiita en la V^a Internaciaj Floraj Ludoj.

silento. — Ke morgaŭ tiuj ĉi armiloj povus esti turnataj kontraŭ niaj soldatoj?

— Kontraŭ niaj soldatoj? Ha, neeble: ni ne havos militon kontraŭ *ili*.

Duafoje, en la sama vespero, oni sentis, ke li ne estis plene certa pri tio, kion li diris.

La maljunulo kaj lia servisto estis — kiel oni divenis — kontrabandistoj. Malgraŭ la severa malpermeso eksporti armilojn, du bareloj da ili ĉiusemajne transpasis la landlimojn, zorge kaŝitaj en biero, je kiu la lingardistoj kredis plenaj la barelojn. Nia maljunulo sentis ke lia ago ne estas el la plej honestaj, sentis, ke, ĉar lia patrujo malpermesis la eksportadon, ĝi devas havi kaŭzon: tiom pli li devus senti la devon ĉesigi komercadon, nun kiam lia patrujo ŝajnas ekmilitonta kontraŭ la apuda lando. Sed la gajno estas grandega, kaj la oro... *quid non mortalia pectora cogis auri sacra fames?*

Ĉu ne estas avido tiu stranga flamo, kiu nun brilas en liaj okuloj? Li fikse rigardas en la neniaĵon, kaj liaj dentoj grinças. Subite li skuigas.

— Ĉu vi finis? li demandas.

— Ĵus, sinjoro. Nur mi devas najli, tie ĉi.

Mallonga martelado, kaj ĉio estas preta.

— Jen la du bareloj, sinjoro. Morgaŭ niaj lingardistoj denove vidos bieron. Kaj denove ili estos trompataj. Ĉu vi scias, en mia knabeco...

— Silentu, silentu! mi konas vian malnovan sensecaĵon — maldolĉe interrompis la mastro.

— Kion li havas tiun ĉi vesperon? murmuretis inter la dentoj la servisto. — Mi neniam lin vidis tiel malbonhumora... Kaj li ekbruligis kandelon, por resupreniri.

— Bieron ankoraŭ? Ĉu ĉiam bezonas bieron tiuj malbenataj bestoj? Kaj ĉu ĉiam vi ĝin liverados?

Tion diris bela dudekjara junulo, honesta vizaĝo sub nigraj, liberaj haroj. Elegante vestita, li frapis per bastoneto, nerveme, kvazaŭ li volus ilin rompi, la du barelojn pretajn por ekspedo.

— Ne pensu pri tio, mia filo. Ci studu, ci laboru, kaj ne pensu pri la negocoj de ĉia patro. Kion mi faras, mi ne faras malbone.

— Hum! — murmuris la filo. — Ne malbone! liveri bieron al tiuj hundaĉoj, kiujn ni baldaŭ ekstermos! kaj li foriris grumblante, dum la patro jetis strangan rigardon al la servisto.

— Kia biero, he! — Kaj la servisto ridaĉis.

Tri monatoj pasis. Juna telegramportisto eniras en la oficejon de la maljunulo : — Telegramon por vi, sinjoro!

La maljunulo tremetante subskribas kaj malfermas la folion, kvazaŭ antaŭvidante malfeliĉaĵon. — Ha! — li ekkrias, pala, kun frunto sulkoplena — mia filo!

Li legas : — Kaporalo F. heroo falis, vundata en la preno de la lastaj tranĉeoj de la monto Z. Li urĝe petas vidi familianojn. Hospitalo 18^a, malantaŭ la fronto.

Li pasigas la manon sur la vizaĝon, kvazaŭ por depuŝi fiksan ideon. — Dio volu, ke li ne estu grave vundita! Mi tuj devas iri. — Kaj, donante la ordonojn por la forveturo, li ŝajnas maljuniĝinta je dek jaroj.

— Kaporalon F.? 24^a regimento? Ha, jes. En la sesa ĉambro. Venu kun mi, sinjoro. — Ha, vi estas lia patro? Mi ĝojas fariĝi via konato. Vera heroo li estis. Rakontis al mi mia kolego lia kapitano, pri lia braveco. Li incitis siajn soldatojn, ĉiam kurante kie plej granda estas la danĝero; kaj antaŭhieraŭ, sur la monto Z., kuris kun bajoneto al la tranĉeoj prenotaj. La malamikoj kontraŭstaris; vera giganto venis kontraŭ li, kaj serĉis trapikegi lin. Li ne cedis; malgranda duelo komenciĝis kaj fine li sukcesis venki. Sed alia soldato venis kaŝeme kaj trapikis lin per bajoneto, dum via filo sin liberigis de l'unua kontraŭulo. Sufiĉe grave lia brusto estas vundita, bedaŭrinde : li tuj perdis konscion, sed antaŭe li detiris la bajoneton de la brusto kaj ĝin tenis per krispiĝintaj fingroj. Ankaŭ kiam li rekonsciigis, li ne plu volis ĝin lasi. Stranga ideo, ĉu ne vere? Jen, ni estas en la ĉambro. Tie, sur la antaŭlasta liteto. — La militkuracisto, ĝis tiam parolinta, montris per fingro la liton; la patro alkuris kaj kliniĝis por kisi la filon. La filo lin pe rekonis : li sencece paroladis:

— Kiel granda li estas. Ne, ne, mi venkos, kaj havos medalon!

— Li ĝin havos — murmuris al la patro la kuracisto.

— Alia, ankoraŭ — daŭrigis la vundito — alia malamiko kun bajoneto. Ne, ne, malproksimen. Kaj bajoneto, kie ĝi estas? Mi ĝin volas, kara bajoneto kun mia sango.

Li silentis dum momento, kaj restis senmova.

— Ĉu vi volas ĝin vidi, sinjoro? Jen. — La kuracisto malfermis tirkeston kaj montris al la maljunulo la batalilon, kiu preskaŭ mortigis lian filon.

— Donu al mi, sinjoro kapitano, donu. — Ion strangan la patro havis en la okuloj. La kuracisto ne rimarkis tion, kaj diris:

— Ne vundu vian manon, sinjoro.

La maljunulo avide rigardis la klingon kaj la numeron sur ĝi; liaj okuloj subite fiksigis, li portis manon al sia koro, kaj falis teren, kiel frapita de fulmo.

Du tagojn poste, estis entombigataj la kaporalo F., mortinta pro vundoj, kaj kune lia patro, samtempe lia naskinto kaj mortiginto.

BRUNO MIGLIORINI

La Najtingalo

I

KIAM la junaj najtingaloj estis lernintaj la *Kanton de Amo*, ili disflugis tra la branĉaro de la salikaro kaj ĉiu ekkantis al sia amatino — kiun ĉiu amis jam antaŭ ol koni.

Ĉiu ekkantis al sia amatino, krom Najtingalo kiu levis sian kapon, fikse rigardis la ĉielon kaj pasigis la nokton ne kantante.

«Li ankoraŭ ne scias la *Kanton de amo* — la ceteraj najtingaloj diris unu al la alia. — Kaj ili gaje kantadis miksan te al siaj mildaj arpegoj, sarkasmajn notojn.

II

Li ja sciis la *Kanton de Amo*! sed ve, la malfeliĉa Najtingalo estis vidinta supre, en la blua ĉielo, kie senfina nombro da steloj vojiras, stelon, kiu palpebrume lin rigardis.

Ŝi¹ lin rigardis kaj malrapide, malrapide subiradis kaj malaperis antaŭ la matenheliĝo; kaj la malfeliĉa Najtingalo ŝin rigardis, ŝin rigardis ankaŭ fikse... kaj kiam la stelo estis subirinta, li restis absorbita kaj malgaja ĝis la proksima nokto.

Sed nokto alvenis, en kiu la Najtingalo ekkantis per mallaŭta voĉo — tre mallaŭta — al la stelo; kaj laŭtigante la voĉon tagon post tago, en la somermezo li kantis jam per laŭta voĉo tre laŭta; — li kantadis la tutan nokton ne flankigante la rigardon. Kaj de la ĉielo, palpebrume, la stelo ĉiam rigardis lin kaj ŝajne plezure lin aŭdis.

1. En kataluna lingvo, *stelo* estas virinseksa. — N. de la T.

Kiam forpasis la sezono de l'amoj, la najtingaloj silentis kaj forlasadis la salikaron, jen unu, morgaŭ alia. La malfeliĉa Najtingalo, ĉiam senmova sur la plej alta branĉo kantadis al la stelo.

III

Kaj pasis someroj post someroj, kaj la novaj amoj malaperigis la amojn malnovajn kaj la *Kanto de Amo* ĉiam renoviĝis kaj ĉiu najtingalo kantis al sia nova amatino... Sed la malfeliĉa Najtingalo ankoraŭ kantadis al la stelo.

Kaj en nokto, ne rimarkante ke ĉirkaŭ li jam nur kantas pli junaj voĉoj ol la lia; en nokto, eĉ ne supozante ke liaj fratoj estas jam ĉiuj mortintaj; kun la rigardo ĉielen kaj kantante al la stelo, la Najtingalo falis mortinta de la supro de la plej alta branĉo.

Tiam la junaj najtingaloj — kiuj ĉiunokte kantas al siaj novaj amatinoj — ne plu kantis kaj ili lin kovris per salikaj folioj, dirante ke li estis la plej poeto el ĉiuj najtingaloj. Sed ili neniam sciis, ke li estas, kiu plej suferis el ĉiuj najtingaloj de la salikaro.

Katalune verkis: APELES MESTRES

Tradukis: ESTANISLAŬ PELLICER

“ Preciosa ”

En soleco ne estas mi sola:
 min ĉirkaŭas en dolĉo kaj mild'
 flugpendante en brilo la luna
 via kara, aminda la bild'.

Por vi pensas mi nur kaj laboras
 inter ĝojo, dezir' kaj dolor'.
 Kie migras aŭ restas, eterne,
 apud vi sentas mia la kor'.

Briletanta kaj bona vi estas
 kiel neatingebla la stel',
 estas vi, eĉ en malproksimeco,
 por animo la mia, ĉiel'.

Germane verkis: A. WOLF

El originalo tradukis: FELIX DIEZ

Al la gekantistoj el Terrassa¹

KIEL vi vekigis, amikoj el Terrassa! kian gajan krion vi eljettis al la naskiganta suno! Vi, la laboristoj: dormadis en via laboro, kaj laborante vi songadis. Kaj via songo estis jena. Estas forte dolĉe gajni al si la panon kaj ĝin porti hejmen; estas dolĉe vidi la gefilojn mangantaj kaj la maljunulojn tute vestŝirmitajn ripozadantaj ne mankaĵoj je io kaj la edzinon belvestitan mastrumadanta en la abundeco de la hejmo...; sed, ĉu ne ekzistas io alia ankoraŭ?... Estas ebriiga la fiereco pri l' laboro, kiam oni sin sentas mastro de l' aferoj, kaj kiam oni ilin transformas ilin riĉigante kaj sin riĉigante per ili; estas plezuro fariĝi riĉa... sed, ĉu ne ekzistas io alia?... ĉu ne ekzistas io alia ankoraŭ?... Estas profunda ĝojo laborakiri por si la necesajn kaj la superfluan, kaj batali kaj venki, kaj kontentiĝinte, povi al si ornami la venkajn manojn per la brila superfluo de la orringoj, simboloj de la venkoj, kaj povi etendi la manojn tiel juvelornamitajn, kun rega gesto en domo granda, kaj bela, kaj nia, sur la personojn, kiuj en ĝi loĝas kaj sur tiujn, kiuj eniras kaj eliras, kaj grandigadi ĉirkaŭ ni nian imperion... sed, ĉu ne ekzistas io alia ankoraŭ?... Ĉu ne ekzistas io pli bona ol la regadoj kaj imperioj, pli bona ol domo granda kaj propra, pli bona ol ringoj ĉe la fingroj kaj diademoj ĉe l' tempioj, pli bona ol oro, pli bona ol pano? (Dio mia, pli bona ol pano!) Tiu estis via songo, kaj tiu la maltrankvilo pro via songo. Sed subite vi malfermis la okulojn al la radio de la naskiganta suno, kiu ilin vundis, kaj ekkreis en unu kanto, vi, malriĉuloj kaj riĉuloj, malgrandaj kaj grandaj, mastrantoj kaj mastratoj, venkantoj kaj venkatoj de l' laboro, kaj vi spertis ke en tiu kanto ĉiuj vi egale ĝojas, kaj ke tiu frateco de la kanto estas pli bona ol la pano, ol la oro, kaj ol ĉiuj riĉaĵoj kaj regadoj sur la mondo.

Kiam malriĉulo kantas, li ridas je la riĉuloj kaj je iliaj riĉaĵoj kaj kiam riĉulo kantas li sentas sian ĝojon frata al tiu de la malriĉulo, kaj eĉ li donas al li la sangon. Efektive kiam oni kantas, oni sentas sin liberigita de ĉia bezono, de ĉia timo, de ĉia ambicio, ĉar tiam parolas en ni tiu senmorta parto de nia estaĵo, kiu ne povas suferi malsaton nek malvarmon, kiu ne povas esti ĝenata nek prenata de iu nek pro io en la mondo, nek ankaŭ ĝi havas bezonon de regado por fariĝi kon-

1. Parolado antaŭ voĉkoncerto. Jaro 1904^a.

tenta. Kiam patrino kantas al sia filo, eĉ se tio okazas en mizera angulo, en tiun angulon eniras konsolo, kiu kontraŭstaras ĉiaspecan maltrankvilon. Se reĝo kantadus en sia palaco, vi vidus la kronon fali de lia kapo, kaj lin, malsupreniradi kvazaŭ ensorcita, ŝtupon post ŝtupo, de sia altaĵo, ĝis li ame kunmiksiĝus kun la popolamaso, forgesante ĉiun alian reĝecon. La martiroj pro la grandaj faktoj, tamen, ĉu malriĉaj kaj malsaĝaj ili estas, ili ŝajnas reĝoj, kiam kantante ili iras morti, kaj mortas sense. Efektive ekzistas interne de ni io pli forta ol la egoismo kaj la morto, kaj ĝi estas la kanto de nia animo. Ifoje ĝi kantas sen voĉo en l' aĉro. Kiam volonte vi donas almozon al almozulo, kaj liaj benoj sekvas vin kiel trenaĵo, vi aŭskultu vin bone: vi sentos kvazaŭ ion strangan kaj plezurigan, vi ne scios kie, sed tre interne, tre interne de vi: ĝi estas la animo, kiu kantas. Kiam la virino, kiun vi iluzie amas, rigardas vin, nur rigardas, sed tre dolĉe, vi ne scias kio okazas en vi, vi nur perceptas certan kaj grandan harmonion en via estaĵo: ĝi estas la kanto de l' animo. Kiam ŝtormo de la vivo pasis sur vi lasante vin senkuraĝaj kaj sencelaj, poste fariĝas en vi kvieto kvazaŭ morta: al vi ŝajnas, ke ĉio finiĝis por vi kaj vi rigardas ĉion, kio estas ĉirkaŭe kun kvazaŭ definitiva torporo; sed jen en horo neatendita, tial ke brilas sunradio, kiu ne brilis, aŭ pro rido de infano, aŭ eble vidante pli grandan malfeliĉon, meze de la granda kvieto de via malĝojo, la animo rekomencas serene sian kanton de vivo, kaj larmoj tre dolĉaj supreniras al viaj okuloj kaj paca rideto kvazaŭ ĉielarko, al viaj lipoj, kaj vi sentas interne iom de serena eterneco.

Ĉu vi ne kredas, ke tiuj momentoj estas io plej bona en la vivo? Pli bona ol oro, pli bona ol regado, pli bona ol pano? Do, vi diru nun al mi, ĉu via kunigo por kantadi kaj aŭdi kantadon ne estas vekigo via al la vera vivo, por renovigi per viaj kunfratigintaj voĉoj tiujn momentojn de liberigo kaj savigo supre de via laboro, de viaj mizeroj kaj de viaj ambicioj. Vi povas per la manoj gajni la ĉiutagan panon, vi povas batali inter vi por la riĉeco kaj regado, sed, estas same, ĉar ĉiufoje kiam vi kunlernas kantadi unufoje, vi kunlernas vivi en ĉio cetera kiel fratoj; kaj kantante, kantante, vi atingos idealon de humaneco, en kiu ne ekzistas magistratoj nek mastratoj, nek malriĉuloj nek riĉuloj, nek malgrandaj nek grandaj, sed en kiu kantante per unu voĉo, per sia, kia ajn ĝi estas, ĉiu ĝin trovos ame kunligita kun ĉiuj aliaj en la granda himno de la universala animo, kiu estas fonto de la tuta vivo. Ni kantu, do, kunfratoj, la horo estas bela...

Katalune verkis JOAN MARAGALL

Tradukis JOSEF VENTURA

Elreviĝo¹

Dzvizio : *Indas tri sangopage
al la land' de l' idealo*

Mo! Kian surprizon mi havis hodiaŭ, reveninte hejmen! Tie restis neniu; ĉio — solocel!

Malfermite la pordon de mia laborĉambro, mi renkontis vizitulon. Estis mallume; la pordo staris fermite, kaj tra la fendeto suba, inter pordo kaj planko, eliĝis grizeca lumo. Mi malfermis kaj mi restis mirante. Sinjorino Lunhelo estis veninta min viziti, kaj por oportune atendi mian revenon, estis sidiĝinta sur sofo, kaj ĉar ties loko ne estis sufiĉe vasta, ŝi etendiĝis sur mia labortablo, arĝentnuance kolorigante la paperojn dislasitajn sur ĝi kaj reflektiĝante sur la vitro de la inkujo.

Ĉu vi volos kredi, ke mi ne kuraĝis eniri? Starante ĉe la sojlo, mi restadis longe, ne kuraĝante enkondukiĝi antaŭ mian vizitrintinon. Sed — mi pensas — dezirante karesi min, ŝi penis diri, ke mi eniru; kaj... ĉu vi scias, kiel ŝi faris tion?

La alta fenestro de mia ĉambro rigardas aleon, kies arboj burĝonas nuntempe; iliaj branĉoj alteniras ĝis super la fenestro kaj fariĝas dum somero refreŝiga kurteno el ombro. La vento, petolinta la tutan tagon tra la urbo, jam ne blovis, kaj la ekkreskanta foliaro restis kviete; sed sinjorino Lunhelo blovigis ĝin, kaj filtrigante inter la branĉojn, kiujn ĝi movas, ŝi faris tiajn gestojn, ke mi komprenis ŝian deziron, ke mi eniru. Kaj ĉi tion mi faris.

Dolĉa kiso estis ŝia unua kareso kaj ankoraŭ mi ne estis trankviliĝinta je l' emocio, kiam ŝi tute min ĉirkaŭprenis. Ŝi forlasis la sofon, kie ŝi sidis, kaj min igis eksidi. Kiom, tie, da karesoj kaj dorlotoj! Silente ŝi almetis siajn helajn negokolorajn brakojn ĉirkaŭ mian kolon kaj superlumis min per sia brilega hararo; kia ĝojo!

Strange: ŝiaj mildaj karesoj ne ŝajnis al mi ĵaluzigaj; ili ne rompigis al mi fidelecon; mi ilin akceptis plezure kaj ilin ĝuis ekstaze.

Ŝi daŭre min dorlotis; de tempo al tempo sin movante tra la branĉoj, kiujn la vento skuas, ŝajnis kvazaŭ ŝi volus min tikli; ŝi

1. Premiita en la V^a Internaciaj Floraj Ludoj.

amuziĝis alfoje forlasi min momente, por sin ĵeti subite sur min, ĉirkaŭprenante min per sia lumradiaro.

Pine, ŝi kvietiĝis kaj trankvile parolis al mi. Ŝi ŝajnis feino; ŝiaj piedoj ne surtuŝis la plankon, ili flosis en la aero; lazuraĵo hela sin tute ĉirkaŭis; ŝia vizaĝo estis blankega, tiel ke nenio povas eĉ prezenti similon je ĝia blankeco: senmakula neĝo estus pala apud ĝi; ŝiaj manoj estis la blanko mem; kaj ŝiaj haroj? Ŝiaj haroj estis kasakaĵo el arĝento, el ondoj nepriskribeble blankaj! Ĉu vi vidis iam la riverakvon, kiun pluvadoj malpurigis, formantan fluante girlandojn el ŝaŭmo, blankajn spite la ruĝeco de l' akvo ilin kreanta? Imagu, do, kiel blanknuaĉaj estis la lumondoj de ŝia hararo, formitaj de la plej pura arĝento!

Kaj ŝi pri vi alparolis al mi; ŝi diris, ke ŝiaj karesoj ja ne elvenas de ŝi; ke vi estas kiu ilin faris, ĉar ŝi multfoje surprizis vin pensantan pri mi kaj estis leginta en via penso kaj akceptis la komision transdoni al mi viajn amaĵojn. Tiam mi komprenis, kial mi trovis ĉarmaj ŝiajn dorlotojn, kial ŝiaj kisoj estis dolĉaj; ja estas vi, kiu ilin al mi faris!... Kaj ŝi elvolvadis sian rakonton.

Ŝi diris, ke kiam ni reostos kune, ŝia bonvola lumo helpos nin revii; ke en belaj someraj noktoj ŝi alsendos al ni kun siaj radioj garbojn de florplenaj iluzioj; ke kiam, tuŝinte realaĵon, ili velkos, ŝi dolĉigos per sia heleco la amarecon de l' disreviĝo. Kaj ankoraŭ kiom da belajoj ŝi al mi diris! Ŝi parolis tiel milde, tiel belsonoraj estis ŝiaj vortoj, tiel ravaj ŝiaj frazoj, ke mi ĝuis ĉielan feliĉecon.

Post silento, iom post iom ŝia vizaĝo aliformiĝis, ŝiaj trajtoj ŝajnis al mi bone konitaj; ŝiaj lipoj ekridetis tiamaniere, ke mi pensis, ke ŝi estas vi; ja sendube vi estas ŝi!... Mi rapide stariĝis, alproksimiĝis al vi, kaj dum mi ĉirkaŭpremis vin en miaj brakoj, ĉio malaperis.

La ĉambro estis malluma. La obstina vento pelis la nubojn kaj envia je mia feliĉo, forkovris Lunhelon per la plej malplaĉega el la nigraj nubaĉoj.

La revo elfiniĝis; mi frotis miajn okulojn kaj mi elvekiĝis. La ĉielo postnubiĝadis; la nuboj puŝitaj de l' vento sin intermetis inter mia feino kaj mi kaj kvazaŭ grimacante, lasis kelkfoje veni ĝis mi tra iliaj randfendoj radiojn el hela lumo; unu el ili, kiu brilis pli o ngtempe ol la aliaj, estis kvazaŭ adiaŭo.

Ĉe la malfantaziema, veriga lumo de elektra lampo, mi priskribis al vi poste la agrablan viziton.

Rigarde al mar'

I

Apud la mar' eterne malkvieta
 floras senmove pomcarbo blanka
 kaj persikujo ruĝa, kiuj brilas
 ĉe l' malkvieta, kvietiga maro.

II

En tag' simila bona Jezukrist'
 sur maro paŝis : akvo kaj ĉielo
 estis glataj kaj bluaj kiel nun...
 Rapide iris la Vizi' renkonte
 al ravitaj disĉiploj sur boato.

III

Serena ĉiel' per ĉarma nuanc'
 bluigas la maron ĉe mezo de tag' :
 sub pinoj mi estas... Du aĵoj, en par'
 vidataj, pliigas la koron je grand' :
 verdeco de pin', blueco de mar'.

IV

La vent' liberiĝas :
 jen maro — kantanta.
 Mar' brava, mar' verda, maro ŝaŭmadanta.
 La ondo starigas,
 silenta, giganta;
 la ŝaŭmo heliĝas
 de l' suno brilanta;
 la ondo fendigas
 kaj falas, sonanta.
 Mar' brava, mar' verda, maro ŝaŭmadanta.

1. Joán Maragall dediĉis tiun versaĵon al Víctor Català, kiu por danki sendis al li la glosan, kiun ni kune publikigas. — N. de la R.

V

Unuope, — en dancon virgulinaj —
 gliteniras boatoj al la mar',
 — velo sterniĝas laŭ flugil' al sun' —
 kaj tra vidataj nur de ili vojoj
 malproksimiĝas maren...
 Ho bluaĵ mar', ĉiel'! Dezerta bordo
 flava de sun'! Apude, mar' vin kantas,
 dum vi atendas la revenon ravan,
 je sunsubir', de la boat' unua,
 kiu el mar' elnaĝos odorplena.

Katalune verkis JOAN MARAGALL

Rigarde al mar'

(Glosa)

I

Apud de mar' l' eterna malkvieto
 revas eterne sen kviet' poeto
 de l' animo giganta,
 vidante, ke florigas pomarb' blanka
 sian revon je flor' blindiga hele,
 dum li florigas strofon ravan bele.

II

La mar' estas poeto de la kreitar',
 poeto estas mar' en la anim' de homo.
 Tremas de emoci' poeto kaj la mar',
 vidante apud si la ĝermon de la pomo
 fiere flori je
 eterna tentofar'.

III

Libera je regulo kaj mezuro,
 la mar' — poet' giganta de Naturo —
 paradas per radia per beleco,
 jen plena de teruro,
 jen plena de dolĉeco.

Libera je la ritmo kaj la rimo,
 poet' — ne sklavo de malvasta bar' —
 rimon li portas en si mem kaj ritmon,
 kiele blua mar'.

IV

Mar' blua, mar' verda, maro ŝaŭmadanta!
 Kant' via — deliro; koler' — plendo kanta!
 En pac' aŭ ribelo, terur' aŭ kvieto,
 vi ravis ĉiame pomarbon la blankan,
 ĉar vi — la Poeto.
 Poet', observanta apude de l' mar'
 la venon de ŝtormoj, forirojn de bark';
 la koron je granda pliiĝi, sentanta:
 paradu, poeto, per fort' radiantanta,
 ke ankaŭ vi ravas, ĉar vi — mar' giganta.

Katalune verkis VÍCTOR CATALÁ

Tradukoj de JOSEF GRAU

AGONIO

EL J. MASSÓ TORRENTS

TRADUKO DE S-RO ARTUR TORNÉ

APEROS EN PROKSIMA NUMERO

Mezepoka amo¹

DEVIZO : *De sensu fide alla poluso, Esperantuj*

Traflugas tra l' aero
la bru' de nova vivo,
de floroj la sezono
alvenas kun fervor'.

Ekfloras el burĝonoj
diverskoloraj floroj,
el nia juna koro
ekfluas granda am'.

Sin vestas per la ĝojo
ĉiel' kaj ter' kaj maro,
animojn replenis
viviga feliĉec'.

Kaj kun liuto ploras
dolore la poeto,
kaj ĉiam fortan senton
li kantas de la kor'.

Fernando la printempan kanton estis fininta, kaj, tra la pala subira ombro, la bela Margareto aperis el granda fenestro de la kastelo.

Li, pro tia vizio, sentis tremetanta la koron, kaj li estus dezireginta tien, kiel aglo, flugi.

Ekfloras el burĝonoj
diverskoloraj floroj,
el nia juna koro
ekfluas granda am'.

La lastaj melodioj de la kanto ankoraŭ vibris tra l'aero, kiam la mallumo elprenis el amanto la vidon de Margareto, kiu, kiel timema turtineto, estis kun la animo plena de teruro pro la timo esti surprizita de sia onklo; kaj ankaŭ ŝi timis pri la vivo de Fernando.

Ŝi per eta agito de silka vualo la saluton donis al juna poeto, kaj ŝi malrapide reeniris.

Sube tra la malluma vaŝo la eĥo de la rekantaĵoj fariĝis de tempo al tempo pli palaj; kaj

Sin vestas per la ĝojo
ĉiel' kaj ter' kaj maro,
animojn replenis
viviga feliĉec'.

Ĉirkaŭe la terura silento estas nur trafendata de la kadenca kaj raŭka siblo de ia nokta birdo.

1. Premiita en la V^o Internaciaj Floraj Ludoj.

Margareto estis la lasta ido de povantega baroneco, kiu per politikaj kaj sangaj bataladoj ĉiujn siajn anojn perdis.

Margareto sole restis, kiel lasta stelo de estinta terura potenco.

Ŝi ankaŭ estis pereonta dum la detruo de la patra kastelo, sed ŝia nurtristino ŝin ĝustempe elprenis kaj savis tra multaj danĝeroj, kaj portis ĉe maljuna frato de la patrino, kiu dum la lastaj tagoj de ŝia vivo estis pace lasita de la malamikoj, kiel senutila estantaĵo, kiu post malmulte da tempo devos malaperi.

Sed la bela junulino, perdiante siajn karulojn, vivis tre malfeliĉe.

La maljuna onklo, malafabla kaj farte ne sana, eble nun atingis la premion de la pasintaj krimoj, kiujn tiutempe la leĝoj estimis kaj nobligis.

Li malafable traktis la nevineton kaj sola ŝin lasis dum la tuta tago, kaj neniu sciis kiajn ideojn li havas pri ŝia estonteco.

Ne, tiu ne estis la ĉirkaŭaĵo por Margareto, kies koro nune eliris al la vivo. Ŝi deziregis jam aliajn aferojn. Ŝi sentis en si mem ke ŝi ne povas tiel daŭri. La ploro ŝin konsolis, la ploro estis por ŝi amiko, konfidanto kaj unika plezuro, unika ĝojo de ŝia varma koro, de ŝia naskiĝanta pasio.

Okazis ke juna poeto gajnis la kastelon per dolĉaj, sentaj kaj amaj kantoj.

Kaj kun lieto ploras
dolore la poeto,
kaj ĉiam fortan senton
li kantas de la kor'.

La melodio, la pasio, per kiuj la junulo sian internon esprimis, la virgan koron de la junulino konfuzis, kaj ŝi dum la nokto ne dormis pro mistera deziro lin vidi ankoraŭ.

Kaj jen, dum la noktaj birdoj peze frapis per la nigraj flagiloj la pintojn de la turoj, ŝi ekaŭdis la akordojn de la lieto kaj la dolĉan melodion:

Trafugas tra l'aero
la bru' de nova vivo,
de floroj la sezono
alvenas kun fervor'.

Kaj vere ŝi sentis novan kaj fervoran vivon. Precipe nune ŝi ekvidis ke ŝi estas suferanta pro la koro sklava kaj ligata.

Ŝi eksaltis el la lieto, sur kiu de post kelkaj horoj ŝi senriproze maldormis; ŝi alproksimiĝis al fenestro... kaj ĝin malrapide malfermis.

Freŝa, aera ondo portis ĝis tie la pasian kanton:

Ekfloras el burgonoj
diverskoloraj floroj,
el nia juna koro
ekfluas granda am'.

Sin vestas per la ĝojo
ĉiel kaj ter' kaj maro,
animojn replenis
viviga feliĉec'.

Nenion vidis Margareto tra la malluma intermontaĵo, sed la dolĉaj sonoj supreniris... ĉiam dolĉe supreniris kaj tuŝis la animon.

La tagiĝo malrapide maldensigis la mallumon, kaj ankaŭ la kanto de la poeto, pason post paŝo malproksimigante, estingiĝis.

La belulino kun mistera tremo en la koro reeniris; ŝi kuŝigis la lacan korpon, kaj longe kaj dolĉe sonĝis.

*

Ĉiunokte la ama idilio rompis la unutonecon de la loko kaj la du geĵanuloj ĝojis.

Margareto post kelkaj noktoj vane atendis, senutile esploris per la okuloj tra la ŝtonegoj de la substanta valego; senutile la konitan kanton ŝi atendis. Fernando tian vesperon ne venis.

Kio okazis al li? — ŝi pensis.

Sia penso vagis por serĉi sian senkulpigon... Sed nenio... Ŝi ankaŭ pensis ĉu li eble dum tiu tempo kantas al ia bela kastelmastrino siajn kantojn, sed ŝajnis al ŝi lin ofendi kaj ŝi ruĝiĝis pri tiu dubo.

Margareto tre malkuraĝiĝis, kaj dum tiu nokto dormis. Apenaŭ la tagiĝo en la oriento blankigis la horizonton, ŝi leviĝis el la lito, malsupreniris ĝis la larĝa korto, sidis inter la kolonegoj de la portiko kaj ploris... kaj ploris.

Post ne longe, rapide ŝi leviĝis kaj ŝajnis ke ŝi estas preŝinta fieran decidon.

Ŝi sin direktis al la ponteĝo kaj estis alvokanta la gardostarantojn kiam:

Kaj kun liuto ploras
dolore la poeto,
kaj ĉiam fortan senton
li kantas de la kor'.

Ho Dio! La melankolia kanto elvenis el subtera galerio, kaj la kanto enhavis doloregan tonon.

Kial? ... Ŝi divenis.

La onklo ĉion malkovris kaj estis jetinta Fernandon en la profundan mal-liberejon, ĉar li estis farinta la krimon sin ami.

Kio okazos nun pro tio?

Ŝi revenis en sian ĉambron.

Kion ŝi devas fari?

Kia malfeliĉa vivo! Ne ia amika persono al kiu kontidi siajn dolorojn kaj demandi konsilon... Neniu!...

— Patrino mia, ŝi ekkriis, ha, kial nun mi ne estas kun vi?

*

La sono de la trampetoj, kiu alvokis la soldataĉojn de la kastelo, la sangon frostigis en la vejnoj de la senespera junulino. Ŝi la kialon komprenis de tiu movo kaj ektimis.

Estis neutilje peni por venki la obstinan koron de la onklo... Lia severeco estis tiel terura!...

Post malmultaj horoj Fernando estos pendigita el la plej alta turo; malindulga estis la onkla leĝo.

Nur restis al ŝi la senprokrasta iro en malliberejon por lia certigi pri eterna amo. Do, maltime la koleron de la onklo, ŝi rapide alkuris al la fera pordo, ŝi venkis la malfabilecon de la malgentila ulaĉo, kiu ĝin gardis, kaj ŝi eniris en malsekan kaj malluman koridoron.

Ŝi malsupreniris kelkajn malfirmajn ŝtupojn... kaj... mallaŭte ŝi aŭdis:

Kaj kun liuto ploras
dolore la poeto,
kaj ĉiam fortan senton
li kantas de la kor'.

— Fernando!... ŝi ekkriis per ama voĉo.

— Margareto!... li respondis ellevigante el mallarĝa flanko. — Margareto, hodiaŭ pro ci mi devos morti. Sed pro ci estas dolĉa la morto... nur mia ĉagrenas la penso ke eble la voĉo de la onklo cin altrudu min forgesi.

— Mia Fernando, interrompis Margareto, mi estas malfeliĉa kaj mi antaŭvidas ke mia vivo estos plena de doloro kaj de senĉesa malfeliĉeco. Mi juras, Fernando mia, je nomo de miaj mortintaj gepatroj, ke neniu miajn koron perfortos, ĉar de nun ĝi estos tute ĉia. La memoro al ci estos por mi balzamo dum la doloroj, kiujn mi atendas; ci sola estos ĉiam la celo de ĉiuj miaj pensoj, ho mia Fernando!...

Plora eksplodo malpermesis daŭrigon kaj, apoginte la fruntojn sur lia ŝultro, longe ŝi ploris.

La bruo de la armiloj skuis tiajn animojn, kaj li elprenis tufon da siaj blondaj haroj. — Prenu, li diris, jen la garantiaĵo de mia amo, pensu ĉiam kaj ĉiam ke Fernando pro ci, pro la amo mortis...

Kaj kiso estis la sigelo de ilia amo.

*

Malĝoje noktigis kaj la korvoj super la turo raŭke blekis, post kiam ili finis la disiron de la korpo, kiu de malmulte da horoj tien estis alpendigita.

FRANCESCO PIZZI

VI° Internaciaj Floraj Ludoj

EKSTERORDINARAJ TEMOJ

- VI. De LITERATURA KAJ LINGVA FAKO DE «CENTRE DE LECTURA» de Reus. — TEMO : *Al la plej bona traduko de la versaĵo Los Nius de D-ro Artur Masriera*, Mestre en Gai Saber. PREMIO : Arta objekto.
- VII. De URBKONSILANTARO DE REUS. — TEMO : *Laiŭola*. PREMIO : Arta objekto.
- VIII. De ILIAJ MOŝTOJ SINJOROJ RAMON VIDIELLA, ANTON BORRELL KAJ MIQUEL ALIMBAU, provincaj deputitoj. — TEMO : *Utileco de Esperanto por la laboristoj*. PREMIO : Artaĵo.

GARANTIA KAPITALO DE K. E. F.

LISTO DE GARANTIANTOJ

Antaŭa sumo : 795 ptoj. — *Sumon* (Terrassa), 50 ptoj; S-ro Joan Aulina, 15 ptoj.

Por kompletigi la sumon da 1000 pesetoj por la garantia kapitalo fiksitan de nia lasta Kongreso, mankas 140 ptoj.

La garantia kapitalo estos elspezata nur kiam la propagandaj elspezoj kaŭzus deficiton. Tial anstataŭ tuj pagi la monon, oni subskribas la sumon, kiun oni volas, kaj en okazo de defcito la subskribinto pagus ne la tutan sumon, sed *proporcie* laŭ la mono de li subskribita kaj la defcito pagota.

Ni invitas, do, nian samideanaron alhelpi la perfektan funkcion de nia organizacio, garantianta ĝin per bonvolaj donacotaĵoj.

Esperantistaj gazetoj ricevitaj dum la monato

Esperanto (Svisujo), Jan. 1916. — *La Mondo Esperantiste* (Francujo), Dec. 1915. — *The British Esperantist* (Anglujo), Jan. 1916. — *La Holanda Pioniro* (Holando) Dec. 1915. — *Voĉa Espero* (Svisujo), Jan. 1916. — *La Babilanto* (Usono) Dec. 1915. — *Japana Esperantisto*, (Japanujo), Nov. 1915. — *Bulletin d'Information Esperantiste* (Francujo), Dec. 1915. — *La Ondo de Esperanto* (Rusujo), Dec. 1915. — *Amerika Esperantisto* (Usono), Dec. 1915.

BIBLIOGRAFIO

El Esperanto como medio práctico de relación entre la Tipografía Internacional.
Conferencia por PEDRO BRUNET.

Nia samideano Brunet, kiu kun admirinda konstanteco kolektis kaj ordigis tipografajojn el multaj nacioj pere de Esperanto, legis en la inaŭguro de ties ekspozicio ĉe *Paco kaj Amo* (Barcelona) la paroladon en kastila lingvo, kiun tiu grupo poste eldonis por dissendi senpage. Por la parolado kaj ankaŭ por la ekspozicio ni gratulas nian samideanon S-ron Brunet, kies entuziasmo ja ne bezonas kuragiĝojn.

Vulkanismo kaj la Vulkanaj regionoj de Olot (Katalunlando). JOAN ROSALS
Parolado farita dum la IV Kongreso de K. E. F okazinta en Olot la 1913^{aa}.

Niaj federacianoj bone konas la emon de S-ro Rosals al nia lingvo kaj al geologio. Per la eldono de tiu simpatia broŝuro, nia amiko havigis al si la okazon kunĝui samtempe siajn plej ŝatatajn sciojn, en kio partoprenas ankaŭ la leganto, kiu tralegas tiun paroladon faritan en Olot okaze de nia IV^a Kongreso. Estas bedaŭrinde, ke kelkaj preseraroj enŝoviĝis, kiujn tamen oni tuj povas korekti, ne ĝenante la belecon de la verko. Oni permesu al mi, ke mi rimarkigu la strangan intermikson de geografiaj nomoj en Esperanto kaj kataluna lingvo, ekz. : *Sa Margareto sa-Cot* (p. 6) kaj *Sa Marguerida* (p. 13). Mia opinio oni devas ne esperantigi la lokajn nomojn, montrante tamen per noteto ilian elparoladon. Malgraŭ tiuj makuletoj la verko de S-ro Rosals estas tre leginda.

Documento importante para la Historia.

Sub tia titolo la «Federación Esperantista Levantina» publikigis flagfotojn, kiu entenas la Alvokon al la Diplomatoj, de D-ro Zamenhof kaj ĝis kastilligvan tradukon. Per tiu eldono la F. E. L. bone helpis la propagandon de nia pacama ideo.

Pri Cervantes kaj lia famhonata verko «El Quijoto». — Eldono de MADRIDA ESPERANTISTA GRUPO. Prezo 1 peseto (0'400 Sm), Madrid, 1913.

Okaze de la jarcenta tria jubileo de Cervantes, estos festata en Hispanujo lia glora verkaro, kies plej hela valoro brilanto estas «La sprita junkro Don Kihoto de la Manĉo». La grupo de Madrid volas porti sian helpon al la soleno honorante siavice la grandan verkiston kaj tiucele ĝi eldonis broŝuron (kiu

entenas krom interesa biografio pri Cervantes verkita de bohema A. Píkhart, kiun tre bone tradukis S-ro Ed. Kuhn, diversaj laŭdaj verkojn de kelkaj kleraj pëniroj,) supozante, ke per aĉeto de la ĉarma eldonaĵo multaj samideanoj volos kontribui al la sukceso de tiu homaĝio.

Pri la boneco de la verko ni ne devas paroli, ĉar ni mem partoprenis en ĝia redaktado; pri tio juĝos persone ĉiu. Ni nur konsilos niajn legantojn aĉeti tiun libron, por montri samideanan helpemon al la entrepreno de la esperantistoj el Madrid. Pri la disvendado zorgas la *Barcelona Hejmo de K. E. F.*, kien oni povas sin turni por petoj sendante kune la monon.

Nia Ĉutaga Pano. Kompilita de W. WILSON TRAINER. Prezo 1 ŝilingo (Ŝm 0 500). Vendata de «Internacia Ligo de Laborantoj» 4, York-Street. Glasgow, 1915.

Tiu verko, kies celo estas propagandi vegetarismon, estas eldonita esperante, kvankam oni petis la aŭtoron ke li anĝle eldonu ĝin, por samtempe fari propagandon por Esperanto. Pri la efiko de kelkaj el la montritaj argumentoj favoraj al vegetara vivado ni multe dubas, ĉar ili estas ne sufiĉe iundamentitaj. La stilo de la tuta verko estas ne tre bona, eble tial ke la aŭtoro malmulte sin nutris per legaĵoj el verkaro de bonaj internaciaj verkistoj; krom tio troviĝas kelke de gramatikaj eraroj kaj vortoj ne ĝustasence uzitaj, pri kio certe oni povus zorgi ĉe nova eldono.

Sinjoro Alsanoj en Barcelona (Scenoj el la Barcelona Esperantistaro).—JOHANO POPLo. Vilassar de Mar, 1915. Prezo ne montrita.

La aŭtoro de tiu 33-paĝa broŝuro celis priskribi spritan, neĝenan kvankam ŝercan, portreton de multaj el la konataj esperantistoj de Barcelona. Ni devas konfesi, ke niaopinie li bedaŭrinde ne sukcesis; ĉu kaŭze de trorapida observado, ĉu tial, ke li ne posedas observokapablon? Ni sincere ne scias. Multaj eraroj, pro presado kaj stilaj, makulas la verkon, kies aŭtoro konservas sin sub pseŭdonimo. Ni bedaŭras, tial ke tio malebligas, ke li atingu la rekompencon, kiun lia verko meritas. Kiom da energioj foruzitaj!

Gvidfolio de Molins de Rey. Eldonita de la grupo STELANOJ.

Ĝi entenas katalune kaj esperante ĉiujn detalojn pri Molins de Rey kun unu bildo el la vilaĝo. La grupo *Stelanoj* ankaŭ eldonis migrantan karton, kies ekzempleroj vendiĝas po 10 centimoj ĉiu. Por grupoj oni faras rabaton.

Ilustrita Gvidlibreto de la banurbo Rimini. Prof. M. CAROLFI. S. Vito al Tagliamento. 1915. Prezo : Fr. 0,80 (S. 0.320).

Bele ilustrita, bone verkita, kompleta broŝuro, kiu helpas tre bone diskonigi la famon de Rimini kiel banurbo.

Universala paperujo por ŝumiĵepero.

Nia samideano Domingo Talens el Alcoy, paperfabrikanto, fabrikas ŝumiĵeperon «Esperanto», kies ujoj ĉiu entenas unu lecionon de nia lingvo. Tio povas esti bona propagando.

Civitanoj de la Mondo de YERVANT H. ISKENDER, fondinto. Ĉefoficejo: Tomna-Monachan, Pitlochry, Skotlando.

Porpacifisma pĵedo beĵe eldonita, invitanta aliĝi al la movado, kies nomo titolas la broŝuron.

—En la Festo de la V^a Internaciaj Floraj Ludoj estis disdonata al ĉeestantoj okpaĝa broŝureto, enhavanta la verkon gajnintan la Naturan Floron kaj la originalon katalunan de «La Sunhorloĝo». Post antaŭparolo propaganda oni aldonis katalune gramatikan regularon kun ekzemploj kaj liston de radikoj uzitaj en la traduko, per kio neesperantisto povos kompreni ĝin.

Tiu folio propaganda estas sendata al instruistoj, literataristoj, k. t. p. senpage. La grupoj, kiuj volas mem fari saman propagandon povos aŭ aĉeti po 5 centimoj ĉiun ekzempleron, aŭ sendi al la *Barcelona Hejmo de K. E. F.* liston de personoj, kiuj povus frukte ricevi la broŝureton.

MALGRAU

ENLANDA MOVADO

BARCELONA. — Post la kristnaskaj kaj novjaraj festoj la kurso ĉe la Universitato rekomenciĝis la 12ta de Januaro. Ĝi daŭras de la 7^a ĝis 8^a vespere, lundojn, merkredojn kaj vendredojn.

— *Barcelona Stelo* okazigis sian ĝeneralan kunsidon la 8ta de Januaro. Pritraktinte internajn grupajn aferojn, la kunsidantoj elektis la jenan Komitateton:

S-roj Pere Navas, *presidanto*; Artur Doménech, *vicepresidanto*; Josep Guixà, *sekretario*; Palmiro Guilleumot, *vicesekretario*; Joan Iduarte, *kalkulisto*; Josep Beltri, *asisto*; Joan Delclós, *bibliotekisto*; Francisco Alfonso, Joan Coca, Joan Gili, Josep Grau, Pere Llisteras, Manuel Sorolla, *membroj*.

— La 9ta de Januaro *Esperanto kaj Patriŝo* ekskursis viziti la novan konstruaĵon Hospitalo de Sant Pau; ĉeestis ankaŭ multaj gegrupanoj de *Paco kaj Amo* kaj *Barcelona Stelo*.

BANYOLES. — Entuziasma samideano, S-ro Johano Bosch, mortis dudekkvinjara post longa kruela malsano, reveninte de sia edzigovojaĝo. Al

Via edzino kaj familianoj kaj al karaĵoj de *Esperanta Amikaro* ni prezentas nian sinceran kondolencan.

MOLINS DE REI. — Ĉe la grupo *Stelanoj*, nove aliĝinta al la K. E. F., S-ro Canals, prezidanto, klarigas gramatikan kurson, bone daŭrigante la laboron de pastro N. Pomés, fondinto de la grupo. La gegrupanoj, kiuj havas eksterlandan korespondadon, ricevis «migrantan» gazeton, t. e., gazeto, kies artikolojn po unu verkis ĉiu ricevinto; el la tuto oni faros presadon, kiu estos dissendata al ĉiu verkisto. — *Korespondanto.*

PALMA DE MALLORCA. — Ĉe la grupo *Esperantista Klubo Palma*, S-ro Narciso Bofill klarigas ses klasojn (tri por viroj kaj tri por fraŭlinoj) ĉiusemajne, kiujn ĉeestas ĉirkaŭ tridek gelemantoj. Pro la efika propagando farita de la nomita Grupo lastatempe la nombro da ĝiaj anoj pligrandiĝis; nune ĝi enhavas 80 membrojn.

— En la lasta regiona kunveno de U. E. A. oni elektis S-ron Narciso Bofill delegito kaj S-ron Mariano Jaquotot vicdelegito.

S-ro Bofill dissendis tra la insulo bone verkitaĵajn propagandajn foliojn pri la utiloj liverotaj de nia lingvo, kiuj certe alvarbos al nia ideo nombron da personoj.

TARRAGONA. — En la societo *Tarragono Esperanta* oni malfermis novan kurson de Esperanto sub la gvidado de la Oficisto de la Normala Lernejo de Instruistoj S-ro Vidal i Ras. Ĉeestas trideko de gelemantoj.

Tarragono Esperanta kaj *Tarragono Katolika* ope ĉeestis la VI^{ta} Kongreson de K. E. F. en Vilanova, por kio la fervoja kompanio konsentis rabaton. La 17ta de Oktobro, matene ili alvenis al Vilanova, kie T. K. okazigis meson, post kiu ili veturis al Sitges viziti tiajn interesadojn. Je la 11^a ili reestis en Vilanova kaj ĉeestis kongresan kunsidon. Ili vizitis posttagmeze Industrian Lernejon, Muzeon, Piajn Skolojn, Urbodomon kaj Esperantan Ekspozicion. Vespere ili kunmanĝis en intima festeno kun ĉeesto de S-ro Joan Rosals, al kiu estas ŝuldata la starigo de T. E. Oni entuziasme trostis por sukceso de nia lingvo.

La sekvintan tagon la ekskursintoj revenis al Tarragona plene de entuziasmo. — *Korespondanto.*

VALLS. — Nia Tarragona korespondanto sciigas nin pri la fondiĝo de *Gejuna Nesto* en la lernejo de nia samideano S-ro Amadeu Martorell. La lernantoj estas 9-10 jaraĵaj kaj «viglaĵaj kaj kaplaĵaj lerni profunde Esperanton». Komitato konsistas el jenaj samideanctoj: F. Jové, *prezidanto*; Mercè Molet *sekretariino* kaj Joan Serra, *kasisto*. Kurso okazas dufoje en semajno kaj dumande oni praktike interparolasas.

Imitinda ekzemplo, tiu de S-ro A. Martorell! Ni lin kore gratulas.

TERRASSA. — Nova Konkurso estas malfermita inter la anoj de *Lumon*, kies temoj estas verki originalaĵon, humoraĵon aŭ tradukon de esperanta poezio.

la premioj konsistas el bela pentraĵo sur tolo de nia samideano kaj premilita artisto S-ro J. Bassó, portreto silke teksita de D-ro Zamenhof kaj tragedio «Mazepa de Slovackio».

— La 29^{an} de Decembro mortis post longedaŭra malsano nia samideano S-ro Josep Vinyals, modesta kaj fervora junulo, membro el nia societo. Al lia senkonsola familio niajn plej korajn kondolencojn.

— Nia samideano S-ro Miquel Garriga edziĝis la 1^{an} de januaro kun bela kaj simpatia F-ino Rafela Rius. Gratulojn kaj feliĉojn.

— La 12^{an} de Decembro okazis festo por solenigi la 56^{an} datrevenon de la naskiĝo de la ĉpensinto de Esperanto; legis poeziojn S-roj Ventura kaj Grané, diris paroladojn S-roj Alavedra, Chalcr kaj Solà.

— La 25^{an} de la sama monato ni havis la plezuron saluti en nia grupo S-ron Richeld Kyftenbelt el Holando, kies viziton dankas ĉiuj esperantistoj el nia urbo.

— La grupo *Lumon* aliĝis al la «Katalunlingvo-Tago» okazinta dum la 1^a tago de Januaro.

— La Urbkonsilantaro voĉdonis por la grupo *Lumon* subvencian da 100 pesetoj por la nuna jaro.

— Urbkonsilanto S-ro A. Colomer vizitis la 23^{an} de Decembro nian societon.

— La 9^{an} de Januaro okazis la jara kunsido de *Lumon* en kiu oni elektis por la nova jaro la jenan komitaton: S-ro J. Ventura, *presidanto*; S-ro A. Soldevila, *kasisto*; S-ro J. Girona, *bibliotekisto*; S-roj Lj. Martí, S. Chalcr, J. Bassó, *voĉdonantoj* kaj S-ro M. Solà, *sekretario*. Al S-ro V. Alavedra, kiu dum kvin sinsekvaj jaroj tiel lerte kondukis nian societon kaj kiu ne plu deziris reelekton la grupo decidis esprimi la plej korajn dankojn por lia laboro por Esperanto, al kiuj ni aldonas ankaŭ niajn plej varmajn. — *La Korespondanto*.

BILBAO. — Novaj kursoj estis malfermitaj en Januaro, pri kiuj ni parolos en proksimaj numeroj.

SEVILLA. — La ĉi tiea esperantista grupo komencis sian vintran laboron, la 2^{an} de Oktobro.

Danke al la klopodoj de S-ro Trinidad Soriano helpata de la grupsekretario, S-ro Joaquín Machuca, oni klarigas du novajn kursojn laŭ du gradoj; elementa kaj supera.

La kursoj okazas ĉiutage ĉe la «Sevilla Ekonomia Societo de Amikoj de la Landoj», de la 5ª ĝis la 7ª horo.

Ankaŭ nia entuziasma kaj fervora animo F-ino Carmen H. de Santaolalla malfermis specialan kurson por fraŭlinoj kaj ŝi klarigas ĉiutage Esperanton al 26 fraŭlinoj.

Dimanĉon, la 19^{an} de Decembro nia grupo kunsidis oficiale kaj estis elektata la jena estraro por la jaro 1916^a.

Honora Prezidanto, S-ro Casto Vilas García; *Prezidanto*, S-ro Trinidad Soriano Hidalgo; *Honora Viceprezidanto*, S-ro Enrique F. y García de la Villa; *Viceprezidantoj*, S-roj Manuel Sánchez Sánchez, F-ino Emilia Alcaide Munilla;

Sekretario, S-ro Joaquín Machuca de los Santos; *Vicesekretario*, S-ro Marcelo Rufo Rufo; *Kasisto*, S-ro Ignacio Auñón Chacón; *Kontrolisto*, S-ro Carlos Martínez Fernández; *Bibliotekisto*, S-ro Rafael Fiol Paredes; *Bibliotekistino*, F-ino Carmen H. de Santaolalla; *Volĉdonantoj*, F-inoj Purificación Pérez, Mercedes Alcaide, María Baturones, Rosa Pérez de Cárdenas, Trinidad Manjón, Angelina Mansilla.

Ankaŭ estas sciinde, ke nia urbestro sinsekve kiel antaŭ kvar jaroj, decidis monhelpi nian esperantan societon, per la sumo da 1500 pesetoj.

Oni vidas do, ke la esperanta movado, tre bone progresas en tiu ĉi urbo. — *La Sekretario*, J. Machuca.

VICH. — En la renovigita salono de «Círcol Literari» okazis la 26^{aa} de Decembro la festo propaganda organizita de *Vika Esperantistaro*, kiun ĉeestis multenombra kaj distinginda personaro. Estis tre bone ludataj kelkaj muzikaj verkoj; S-roj Mas kaj Cunill beje kantis, kaj oni legis versaĵon *El rolloge de sol*, katalune kaj esperante. Sinjorino Antonia Barolet legis bone verkitan paroladeton pri la utileco de Esperanto, kaj fine S-ro Josep Grau disertaciis pri la temo: *Transcendeco de la faktoj. Esperanto, vivanta lingvo*. Ĉiuj partoprenintoj estis varme aplaŭdataj, kaj la festo estis tre efika.

La nova Komitato de *Vika Esperantistaro* estas elektita. Ĝin konsistigas D-ro Josep M.ª Terricabras, *presidanto*; S-ro A. Toboso, *vicepresidanto*; S-ro Jacinto Comella, *sekretario*; S-ro Joan Conill, *vicesekretario*; Pastro Antoni Ribas, *kasisto*; S-roj Josep Miró kaj Jaume Panadés, *membroj*.

GIRONA. — *Gerona Espero* en ordinara ĝenerala kunveno, la 23^{aa} de januaro, krom la laŭregala renovigo de la Direkta komitato kaj aliaj internaj aferoj, decidis proponi temon kaj premion el 50 ptol., por la VI° Floraj Ludoj solenigitaj ĉi-tiun jaron en Reus.

Malgraŭ la krizo, kiu invadis la ĝeronajn esperantajn vicojn post la foriro de nia bedaŭrata S-ro Doménech kaj kaŭze de la universala eventuala krizotato, tamen ne mankas fervoruloj, kiuj sendeflankige staras sur la esperanta posteno en nia urbo.

Estas ĉi tie vera espero la ĉiam dikiganta *Studenta Juneco*, kiu konstante varbadas novajn kamaradojn kaj helpantojn. — *La Korespondanto*.

GAZETARO KAJ ESPERANTO. — *El Día Gráfico* (Barcelona) publikigis fotografiajn de la Komitato de la grupo de Sevilla; du fotografiajn de la ekskurso de *Esperanto kaj Patrujo* kaj diversajn sciigojn. *La Unión Ferroviaria* (Barcelona) enhavis sciigojn pri la kursoj de *Ferrovista Stato. Acción Libertaria* (Madrid) aperigis artikolon de nia samideano S-ro Calahorra. *Gazeta de Vic* raportis pri esperantaj festoj. *Tierra y Libertad* (Barcelona) publikigis artikolon propagandan de S-ro Piñol, kaj en Reus la enurbaj ĵurnaloj malfermis esperantan rubrikon okaze de la preparo de niaj kongresoj.

OFTE...

Neesperantisto demandas, fine konvinkigonte kaj preta alvarbiĝi al nia ideo: — Ĉu aperas gazetoj en Esperanto?

Esperantisto: — Jes, multaj.

Neesp.: — Nu, tial Esperanto estas jam grava afero. Ĉu ekzistas enlanda gazeto esperanta?

Esp.: — Jes, sinjoro: KATALUNA ESPERANTISTO. Ĝi aperas ĉiumonate. (Tiam li laŭdas ĝin, k. t. p.).

Kaj multajn fojojn tiu, uzinta kiel finan argumenton la ekzistadon de nia gazeto, *ne subtenas ĝin!*

Se ĉiu membro de ĉiu grupo helpus per abono al nia gazeto la ĝeneralan movadon, tiu ĉi en unu jaro duobligus!

AL LABORO, KARAJ KUNBATALANTOJ!

Ĉiu membro de la *Kataluna Esperantista Federacio*, aŭ aboninto al KATALUNA ESPERANTISTO rajtos unufoje dum la jaro publikigi malgrandan anoncon, kiu senpage aperos ankaŭ sur *Amerika Esperantisto*

Deziras korespondadon:

S-ro Narciso Bofill, inĝeniero. str. Sindicato (Ensanche) Palma de Mallorca.

S-ro Joan Iduarte, Borrrell, 5, 1^a-2^a: Barcelona.

S-ro Luis Bover, Mieras (Por Banyoles) Ĝerona.

S-ro H. M. Torrey, P. O. Flint. Mich. Usono.

S-ro F. W. Spencer, Blackloam. B. C. Can. Usono.

S-ro P. At. Kolev, 46. str. Regentska. Sofio (Bulgarujo): Pri kulturado de abeloj, kokoj, kunikloj, k. t. p.

Membroj de la Turista Societo, Hoŭskova 4, Plzen. Bohemujo, Aŭstrio.

S-ro Emil Lelièvre, Bureau des Renseignements, 37 Reg. d'Infant. Troyes. Francujo.

QVADERNS D'ESTVDI

Revista dedicada especialment a Mestres i Professors

Publicació mensual del Consell d'Investigació Pedagògica de la Diputació de Barcelona sota els auspicis de la MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

Preus de subscripció anual

Catalunya, València i Mallorca.	4 pessetes
Reste d'Espanya	5 "
Estranger	5 francs

Número solt : 50 cèntims

Se distribuiràn gratuïtament a tots els mestres oficials de Catalunya i a tots els professors de Centres d'Ensenyança sostinguts per la Diputació

U. E. A.

Kio estas U. E. A.? U. E. A. estas la internacia asocio de ĉiuj Esperantistoj kiuj deziras praktike uzi Esperanton. Ĝi celas plifaciligi la rilatojn inter diverslandanoj kaj krei sistemon de serĉoj por siaj membroj.

Kiun utilon alportas U. E. A.? U. E. A. donas membrokarton, kiu rajtigas je diversaj favoroj. (Legitimacio ĉe poŝtoŝejoj, enirigo de bicikloj en fremdajn landojn, rabatoj, k. t. p.). Ĝi sendas al la membroj senpagan Jarlibron kun la adresoj de la pli ol 1000 Delegitoj, de la aliĝintaj esperantistaj grupoj, entreprenoj, hoteloj, kun geografiaj kaj turismaj informoj, k. t. p. En sia regule kontrolita membrolisto U. E. A. havas la plej grandan kaj fidindan adresaron de la Esperantistoj kaj tial ebligas facile rilati kun fremdlandaj samideanoj. La Delegitoj respondas al la informpetoj de la membroj kaj helpas ilin okaze de vojaĝo.

Kiel oni aliĝas? Pagante jaran kotizaĵon de Fr. 2'50, kiel simpla membro aŭ minimume Fr. 5, kiel Subtenanto. La oficiala organo de la Asocio estas la gazeto *Esperanto*; jara abono Fr. 5, por ordinara, kaj Fr. 6'25, por la luksa eldono. La kotizaĵo estas pagebla ĉe la Delegitoj aŭ sendota poŝtmandate al la Centra Oficejo de

Universala Esperanto-Asocio

Rue de la Bourse, 10 : Genève (Svisujo)